

Autor: Christopher Pankhurst

Ohledně vraždy poslankyně Jo Coxové zjevně panuje politický konsenzus. Zasedání obou komor parlamentu byla odvolána, aby všichni zástupci lidu mohli náležitě projevit svou soustrast. Mimoto už všechny ostatní velké politické strany oznámily, že se v doplňovacích volbách nebudou ucházet o její uprázdněné křeslo.

Předseda labouristů Jeremy Corbyn zaujal státnický postoj, když prohlásil, že „Jo Coxovou nám vzal, zavraždil ji, ohavný čin nenávisti. Dnešek je útokem na demokracii. Zabíjí ji otevřená studnice nenávisti.“ Jak rychle se časy mění.

30. března 1979 vyjížděl Airey Neave z parlamentního parkoviště, když explodovala bomba nastražená v jeho automobilu. Výbuch mu amputoval pravou a takřka i levou nohu. Zemřel o hodinu později.

12. října 1984 vybuchla bomba v brightonském Grand Hotelu. Měla zabít celou konzervativní vládu; zemřel však „jen“ poslanec Anthony Berry, několik dalších bylo vážně zraněno.

30. července 1990 při couvání od jeho domu explodovala bomba umístěná pod autem poslance Iana Gowa, který zemřel o pouhých deset minut později.

Všechny uvedené činy byly dílem irských nacionalistů. Po žádném z nich nebylo odročeno zasedání parlamentu a v každém případě se konaly běžné volby s účastí všech politických stran. Doplňovací volby v okrsku „uvolněném“ zavražděním Iana Gowa dokonce ovládli

liberální demokraté, což poslankyně **Ann Widdecombeová** komentovala slovy, že IRA si bude „připíjet na svůj úspěch.“

Proto se zdá být – ve světle naprosto jednohlasného odsudku vraždy Jo Coxové z úst labouristického vedení – na místě připomenout si podporu vyjádřenou třem výše zmíněným aktům politického násilí.

V říjnu 2015 vyšla v listu *Daily Telegraph* zpráva o spolupráci Jeremyho Corbyna a labouristického stínového ministra financí **Johna McDonnella** s IRA.

V 80. letech, kdy se IRA snažila vyvraždit celou britskou vládu, se Jeremy Corbyn účastnil oficiálních republikánských vzpomínkových akcí za irské teroristy. Podle článku z *Telegraphu*:

Program oficiální akce konané v roce 1988 týden po zavraždění tří britských vojáků v Nizozemsku IRA uvádí, že „ozbrojená síla je jedinou metodou schopnou zajistit svobodné a jednotné socialistické Irsko.“

Jeremy Corbyn také podle všeho projevil podporu pokusu irských republikánů zavraždit britskou vládu z roku 1984. Tehdy byl hlavním tajemníkem redakční rady krajně levicového časopisu *London Labour Briefing*. Po atentátu v Brightonu redakce vydala následující souhlasné prohlášení:

Britové si Irsko všimnou jedině tehdy, když je k tomu přinutí bomby... Odmítáme papouškovat rituální odsudky „násilí,“ jelikož přisuzujeme zodpovědnost tam, kam patří... Ať si naše „Železná lady“ uvědomí, že čím kdo zachází, tím také schází. Jestliže chce násilí, pak se jí také násilí dostane.

V tomtéž vydání se objevil i dopis čtenáře velebící útok spolu s tímto vtipem: „Co jsou čtyři mrtví toryové? Dobrý začátek.“ (Vážně jsem uvažoval o tom začít tento článek slovy „Co je mrtvá labouristická poslankyně? Dobrý začátek,“ abych navodil dostatečné zhnusení, jen abych posléze zjistil, že jde obrácený vtip z Corbynova časopisu. Nakonec jsem rozhodl to neudělat, jelikož jsem na rozdíl od něj normální lidská bytost, která necítí žádný požitek z posměchu truchlícím.)

Současný stínový ministr financí v roce 2003 řekl o IRA následující: „Je načase vzdát čest lidem zapojeným do ozbrojeného boje. Británii k vyjednávacímu stolu přivedly bomby, kulky, a oběti lidí jako **Bobby Sands**.“

Roku 2004 obdržel McDonnell připomínkovou plaketu Hunger Strike od **Gerry Kellyho**, který v roce 1973 zorganizoval atentát v Londýně, při němž jeden člověk zemřel a dvě stovky byly zraněny. (Kelly se později stal místopředsedou Rady sociálního rozvoje v Severoirském

parlamentu.)

Přijde mi odporné ronit slzy nad politickým násilím, které cílí na moji stranu, ale oslavovat ho, když jí prospívá. Dnešní vedení labouristické strany se nezřeklo násilí jako politického nástroje. **Levice jako celek se nikdy nevzdá násilí: namísto toho odsuzuje násilí namířené proti nim a aktivně podporuje násilí směřující proti jejich politickým protivníkům.** Skutečnost, že v očích tolika Britů smí Corbyn zaujímat pozici mravokárce, leccos vypovídá o pokroucených vládnoucích standardech.

Úvaha Christophera Pankhursta *Jo Cox & the Politics of Assassination* vyšla na stránkách Counter-Currents 20. června 2016.